GENERALINIO ADVOKATO DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER IŠVADA,

pateikta 2005 m. lapkričio 10 d. [1]

1. Šis apeliacinis skundas pateiktas dėl 2004 m. kovo 3 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimo (ketvirtoji kolegija) [2], atmetančio ieškinį, kuriuo prašoma panaikinti Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (toliau – VRDT) antrosios apeliacinės tarybos sprendimą atmesti protestą, kurį pateikė vaizdinio prekių ženklo SIR savininkė bendrovė *Mülhens GmbH & Co. KG* (toliau – *Mülhens*), apeliantė šiame apeliaciniame procese, dėl žodinio žymens ZIRH kvepalams ir kosmetikai žymėti.

2. Ginčas dar kartą susijęs su galimybės supainioti, numatytos Reglamento dėl Bendrijos prekių ženklo 8 straipsnio 1 dalies b punkte, aiškinimu [3]. Apeliacinis skundas grindžiamas vieninteliu pagrindu, kurį sudaro dvi dalys, susijusios atitinkamai su minėtos galimybės įvertinimu atsižvelgiant į kai kuriuos prekių, pažymėtų ženklais, dėl kurių kilo ginčas, pardavimo būdus, ir Pirmosios instancijos teismo ankstesniuose sprendimuose nustatyta taisykle, pagal kurią konceptualaus elemento dominavimas gali nuslopinti fonetinį panašumą.

3. Šiuo atžvilgiu taip pat įdomus 2004 m. gegužės 6 d. *Landgericht Hamburg* (Vokietija), kuris veikia kaip Bendrijos prekių ženklų teismas, priimtas sprendimas. Šis teismas, į kurį buvo kreiptasi su ieškiniu dėl pramoninės nuosavybės teisių pažeidimo ginče tarp minėtų bendrovių dėl tų pačių prekių ženklų, patenkino prekių ženklo SIR savininko reikalavimą prekių ženklo ZIRH savininko atžvilgiu, motyvuodamas tuo, kad buvo nustatyta galimybė supainioti šiuos du prekių ženklus. Nors šis sprendimas nėra būtinas šiai bylai išnagrinėti iš esmės, dėl jo verta pateikti kelis pastebėjimus, susijusius su Bendrijos prekių ženklų sistema.

1 — Originalo kalba: ispanų.

2 — Sprendimas *Mülhens prieš VRDT* (T-355/02, Rink. p. II-791).

3 — 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1), pakeistas 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 3288/94, skirtu Urugvajaus raunde pasiektiems susitarimams įgyvendinti, ir 2004 m. vasario 19 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 422/2004 (OL L 70, p. 1).

I — Reglamentas dėl Bendrijos prekių ženklo

4. Reglamentas Nr. 40/94 nustato pagrindines taisykles, kurios turi būti taikomos šioje byloje nagrinėjamiems klausimas išspręsti.

5. Taigi pagal reglamento 4 straipsnį Bendrijos prekių ženklą gali sudaryti „bet kokie žymenys, kuriuos galima pavaizduoti grafiškai, būtent: žodžiai, tarp jų asmenų pavardės, dizainas, raidės, skaitmenys, išorinis prekių arba jų įpakavimo vaizdas, jeigu jie leidžia atskirti vienos įmonės prekes ar paslaugas nuo kitų įmonių prekių ar paslaugų".

6. Santykiniai atsisakymo registruoti pagrindai nustatyti 8 straipsnyje, kurio 1 dalies b punkte numatyta, kad:

„1. Ankstesnio prekių ženklo savininkui užprotestavus, prekių ženklas, kurį įregistruoti buvo paduota paraiška, neregistruojamas:

a) <...>

b) jeigu dėl savo panašumo į ankstesnį prekių ženklą ar tapatumo jam arba dėl prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklai yra skirti, panašumo ar tapatumo yra galimybė suklaidinti visuomenę toje teritorijoje, kurioje ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas; suklaidinimo galimybė apima ir galimybę sieti su ankstesniu prekių ženklu.

<...>"

7. Nors jie ir neturi tiesioginės įtakos šios bylos esmei, būtina paminėti Reglamento Nr. 40/94 straipsnius, susijusius su teisės aktais, taikomais teisių, kurias suteikia ši pramoninė nuosavybė, pažeidimo atvejais, ir su Bendrijos prekių ženklų teismais.

8. Dėl pirmojo iš šių aspektų 14 straipsnis numato:

„1. Bendrijos prekių ženklo suteikiamas teises reglamentuoja tik šio reglamento nuostatos. Visais kitais atvejais Bendrijos prekių ženklo pažeidimo klausimus X dalyje nustatyta tvarka reglamentuoja nacionalinių prekių ženklų pažeidimams skirti nacionaliniai įstatymai.

2. <...>

3. Taikytinos procesinės taisyklės nustatomos vadovaujantis X dalies nuostatomis.“

9. Šiuo atžvilgiu X dalies „Su Bendrijos prekių ženklais susijusių teisinių ginčų teismingumas ir procesas“ antrame skyriuje „Ginčai dėl Bendrijos prekių ženklų pažeidimo ir galiojimo“ esančio 91 straipsnio 1 dalis nustato valstybėms narėms pareigą savo teritorijoje „šiame reglamente jiems numatytoms funkcijoms vykdyti“ paskirti ribotą skaičių „pirmosios ir antrosios instancijų nacionalinių bendrosios kompetencijos ir specializuotų teismų (toliau – Bendrijos prekių ženklų teismai)“.

10. Toje pačioje dalyje ir tame pačiame skyriuje esantis 92 straipsnis numato:

„Išskirtinai Bendrijos prekių ženklų teismams teismingos:

a) visos teisių pažeidimo bylos ir, jeigu tai leidžia nacionaliniai įstatymai, gresiančio teisių į Bendrijos prekių ženklus pažeidimo bylos;

b) jeigu tai leidžia nacionaliniai įstatymai, bylos dėl pripažinimo, jog teisių pažeidimo nebuvo;

<...>“

II — Apeliacinio skundo pagrindas

A — *Pagrindinės bylos aplinkybės*

11. 1999 m. rugsėjo 21 d. *Zirh International Corp.* pateikė VRDT paraišką įregistruoti žodinį prekių ženklą ZIRH kaip Bendrijos prekių ženklą; 2000 m. balandžio 3 d. paraiška buvo paskelbta *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 27/2000.

12. Prekės ir paslaugos, dėl kurių buvo pateikta paraiška, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 3, 5 ir 42 klasėms

13. 2000 m. gegužės 24 d. bendrovė *Mülhens*, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 42 straipsniu, pateikė protestą dėl visų

paraiškoje nurodytų prekių ir paslaugų. Protestas buvo grindžiamas ankstesniu vaizdiniu Bendrijos prekių ženklu, turinčiu žodinį elementą SIR, kuris žymi prekes, priklausančias Nicos sutarties 3 klasei ir atitinkančias tokį aprašymą: „Parfumerijos gaminiai, eterinis aliejus, kosmetika, plaukų losjonai, dantų pastos, milteliai, muilas".

14. 2000 m. spalio 2 d. bendrovė *Zirh* taip patikslino prekių ir paslaugų rūšis, nurodytas paraiškoje:

— „muilas; parfumerijos gaminiai; eterinis aliejus; kosmetika; plaukų losjonai; losjonai po skutimosi; talkas kūdikiams ir pudra veidui bei kūnui; šampūnas kūdikiams ir plaukams; priemonės plaukams po išplovimo; skutimosi balzamas, kremas, gelis ir losjonas; balzamas ir blizgesys lūpoms; dušo ir vonios gelis; kremas ir losjonas kūnui; dezodorantai ir priemonės nuo prakaitavimo; kaukės veidui; sušukavimo priemonės; aliejus kūnui; kvepalai; valymo kremai ir losjonai kūnui; odos drėkinimo priemonės; odos, gaivinantis ir tualetinis muilas; apsaugos nuo saulės ir visiškos apsaugos nuo saulės priemonės", priklausančios 3 klasei;

— „higienos priežiūros ir grožio paslaugos; kirpyklų paslaugos; grožio salonų paslaugos; kosmetikos prekių tyrimai ir plėtra; kvepalų tyrimai ir plėtra", priklausančios 42 klasei.

15. Vis dėlto bendrovė *Mülhens* protesto neatsisakė.

16. 2001 m. birželio 29 d. VRDT protestų skyrius atmetė protestą motyvuodamas iš esmės tuo, kad žymenų vizualūs ir konceptualūs skirtumai yra didesni už fonetinį panašumą, todėl nėra galimybės supainioti šių dviejų prekių ženklų.

17. 2001 m. liepos 10 d. apeliantė, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 59 straipsniu, VRDT pateikė apeliaciją dėl Protestų skyriaus sprendimo.

18. 2002 m. spalio 1 d. VRDT antroji apeliacinė taryba atmetė apeliaciją ir patvirtino ginčijamą sprendimą motyvuodama iš esmės tuo, kad nors nagrinėjamos prekės ir paslaugos pardavinėjamos tais pačiais platinimo kanalais ir tose pačiose prekybos vietose, abiejų prekių ženklų skirtumai yra didesni už galimą šių dviejų prekių ženklų fonetinį panašumą kai kuriose oficialiose Europos Sąjungos kalbose.

19. 2002 m. gruodžio 4 d. *Mülhens* pateikė Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai ieškinį dėl šio apeliaciją atmetančio sprendimo panaikinimo.

B — *Skundžiamas sprendimas*

20. Ieškinys buvo grindžiamas vieninteliu pagrindu, susijusiu su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu. Apeliantė pabrėžė žymenų SIR ir ZIRH fonetinį panašumą, dėl kurio, jos nuomone, jie yra tapatūs, ypač atsižvelgiant į tai, kad dėl kvepalų ir kosmetikos prekių platinimo būdo vartotojai ne visuomet gali juos pamatyti.

21. Nors VRDT iš dalies ir pripažino ženklų, dėl kurių kilo ginčas, fonetinį panašumą, ji nemanė, kad dėl tokio panašumo kyla galimybė supainioti, atsižvelgiant į didelį konceptualų skirtumą tarp žymens, turinčio aiškią reikšmę anglų kalba, ir žymens, kuris yra išgalvotas.

22. Pirmosios instancijos teismas, nurodęs Bendrijos teismų praktikoje nustatytus kriterijus, pagal kuriuos įvertinama galimybė supainioti [4], išnagrinėjo, ar ženklų, dėl kurių kilo ginčas, panašumo laipsnis yra pakankamai didelis, kad kiltų tokia galimybė.

23. Jis juos palygino vizualiai, fonetiškai ir konceptualiai ir iš to padarė išvadą, kad jie fonetiškai panašūs tik kai kuriose valstybėse [5].

24. Tada Pirmosios instancijos teismas, atsižvelgdamas į Teisingumo Teismo praktiką, pagal kurią vien tik dėl fonetinio panašumo gali kilti galimybė supainioti [6], įvertino visus konkrečiam atvejui svarbius veiksnius, nustatydamas prekių ženklų, dėl kurių kilo ginčas, daromą bendrą įspūdį ir atkreipdamas ypatingą dėmesį į jų skiriamuosius bei dominuojančius požymius.

25. Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad žodis SIR turi aiškią ir apibrėžtą reikšmę, kurią tikslinė visuomenė suvokia tuoj pat [7], nors šis žodis ir neapibūdina jokio prekių požymio. Iš šios aplinkybės jis padarė išvadą, kad fonetinius elementus nuslopina

4 — Skundžiamo sprendimo 34–42 punktai.

5 — To paties sprendimo 44–47 punktai.

6 — 1999 m. birželio 22 d. Sprendimas *Lloyd Schuhfabrik Meyer* (C-342/97, Rink. p. I-3819, 28 punktas).

7 — Žinoma, slavų šalyse vartotojai ją tuoj pat suvoktų, vis dėlto – parfumerijos srityje – su tam tikra nuostaba, nes šis žodis kai kuriomis kalbomis, pavyzdžiui, „sýr“ čekų kalba, „ser“ (artimesnis tarimui anglų kalba) lenkų kalba, „syr“ slovakų ir „sir“ slovėnų kalbomis, reiškia sūrį.

konceptualūs elementai ir nustatyti vizualūs skirtumai, nes prekių ženkle SIR taip pat buvo panaudota heraldinė figūra [8], ir pritaikė anksčiau nustatytą taisyklę [9], pagal kurią fonetinį panašumą gali nuslopinti konceptualūs skirtumai.

26. Skundžiamame sprendime nedaug reikšmės teikiama prekių ženklų, dėl kurių kilo ginčas, panašumui, nes nagrinėjamos prekės paprastai buvo parduodamos taip, kad vartotojai suvokė prekių ženklus vizualiai, o ne tik ar iš esmės pagal skambėjimą, priešingai nei, nepateikdama įrodymų savo teiginiui pagrįsti, tvirtino apeliantė pirmojoje ir apeliacinėse instancijose [10].

27. Taigi Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad dviejų prekių ženklų panašumas nėra pakankamai didelis, kad kiltų galimybė supainioti dėl įmonės, pagaminusios ar suteikusios nagrinėjamas prekes ar paslaugas, nors pastarosios ir yra iš dalies panašios ar tapačios [11]. Teismas atmetė ieškinį dėl panaikinimo.

8 — 49–51 punktai.

9 — Šią taisyklę Pirmosios instancijos teismas nustatė 2003 m. spalio 14 d. Sprendime *Phillips-Van Heusen Corp. prieš VRDT* (T-292/01, Rink. p. II-4335) ir ją vėliau pritaikė 2004 m. kovo 17 d. Sprendime *El Corte Inglés prieš VRDT* (T-183/02 ir T-184/02, Rink. p. II-965, 93 punktas) bei 2004 m. birželio 22 d. Sprendime *Ruiz-Picasso ir kiti prieš VRDT* (T-185/02, Rink. p. II-1739, 56 punktas), kuris šiuo metu yra apskųstas apeliacine tvarka.

10 — 51–54 punktai.

11 — 55 ir 56 skundžiamo sprendimo punktai.

III — Procesas Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai

28. 2004 m. gegužės 6 d. Teisingumo Teismo kanceliarija įregistravo bendrovės *Mülhens* apeliacinį skundą, o tų pačių metų liepos 27 d. – VRDT atsiliepimą į apeliacinį skundą.

29. 2004 m. spalio 20 d. ir 2005 m. sausio 28 d. šalys atitinkamai pateikė dubliką ir tripliką.

30. 2005 m. spalio 6 d. įvyko teismo posėdis, kuriame dalyvavo *Mülhens*, VRDT ir *Zirh International Corp.* atstovai.

31. Apeliantė Teisingumo Teismas prašo:

— panaikinti 2004 m. kovo 3 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą (T-355/02),

— panaikinti 2002 m. spalio 1 d. VRDT antrosios apeliacinės tarybos sprendimą (byla Nr. R 657/2001-2), susijusį su

protesto procedūra tarp *Mülhens* ir *Zirh International Corp.*,

— priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

32. VRDT, palaikoma pirmojoje instancijoje į bylą įstojusios šalies, Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą,

— priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

IV — Apeliacinio skundo pagrindo analizė

33. *Mülhens* nurodo vienintelį pagrindą, susijusį su galimybės supainioti sąvokos, numatytos Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkte, pažeidimu, kurį sudaro dvi dalys: pirmoji grindžiama galimybės supainioti egzistavimu ir ypač įtaka, kurią prekių ir paslaugų pardavimo būdai daro fonetinio, vizualaus ir konceptualaus panašumo pusiausvyrai; antrąja ginčijama taisyklė, pagal kurią fonetinį panašumą kai kuriais atvejais gali nuslopinti konceptualūs skirtumai.

A — *Dėl pirmos vienintelio pagrindo dalies*

34. Pirmiausia būtina priminti, kad ši dalis gali atrodyti nepriimtina, nes joje Teisingumo Teismo prašoma pakeisti faktinį įvertinimą, kuriuo remdamasis Pirmosios instancijos teismas atmetė galimybės supainioti egzistavimą, o pagal Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnį tokio pobūdžio įvertinimas nepatenka į Teisingumo Teismo kompetenciją [12].

35. Vis dėlto laikantis principo *in dubio pro actione* – aiškinamosios normos, skatinančios proceso tęstinumą iki sprendimo iš esmės priėmimo, kuri išplaukia iš teisės į veiksmingą teisminę gynybą, išsamesnis apeliantės ieškinyje ir dublike nurodytų įvairių argumentų išnagrinėjimas leidžia nustatyti jų tikrąją reikšmę.

12 — Dėl Teisingumo Teismo kontrolės ribų išplėtimo prekių ženklų srityje žr. 2002 m. gegužės 14 d. mano pateiktą išvadą byloje, kurioje 2002 m. rugsėjo 19 d. priimtas Sprendimas *DKV* (C-104/00 P, Rink. p. I-7651, 58–60 punktai).

36. *Mülhens* nuomone, Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimas išplaukia iš to, kad Pirmosios instancijos teismas nesilaikė Teisingumo Teismo praktikos, pagal kurią vien tik dėl fonetinio prekių ženklų panašumo gali kilti galimybė supainioti [13]. Šios bendrovės manymu, dėl tokio panašumo visuomet atsiranda ši galimybė, todėl analizė vizualiu ir konceptualiu požiūriais neturi reikšmės.

37. Jos manymu, fonetinis panašumas yra sustiprintas aplinkybės, jog klientas ne visuomet gali matyti prekę įsigijimo metu, nes prekės dažnai pasiekia vartotoją tokiais platinimo būdais, kai prekių ženklo ištarimas turi svarbią reikšmę, būtent dovanų, prekių, parduodamų paštu ar telefonu arba pagal rekomendaciją specializuotose pardavimo vietose, pavyzdžiui, grožio salonuose, kirpyklose ar parfumerijos parduotuvėse, atvejais.

38. Pagrįsdama šį teiginį *Mülhens* kaip priedą prie savo dubliko pridėjo 2004 m. gegužės 6 d. *Landgericht Hamburg* (Vokietija) sprendimo procese dėl teisių į prekių ženklą pažeidimo tarp tų pačių kaip ir šioje byloje šalių ir tų pačių prekių ženklų kopiją. Šiame sprendime Vokietijos teismas pripažino, kad egzistuoja galimybė supainioti ženklus, dėl kurių kilo ginčas, taigi priėmė sprendimą, aiškiai priešingą šiam skundžiamam sprendimui, kuris yra ankstesnis.

39. VRDT neginčija apeliantės išvadų dėl fonetinio prekių ženklų panašumo, bet nesutinka dėl lemiamo vaidmens, kurią ji suteikia fonetiniam panašumui. Be to, ji mano, kad minėto sprendimo *Lloyd Schuhfabrik Meyer* 28 punkte numatyta tik *galimybė*, jog dėl fonetinio panašumo gali kilti galimybė supainioti. Taigi prieš padarant tokią išvadą reikia visapusiškai įvertinti visas svarbias aplinkybes ir prekes, dėl kurių kilo ginčas.

40. Ji neteikia didelės reikšmės poveikiui, kurį žymenų tarimas daro pardavimui, ir mano, kad apeliantės pateikti pavyzdžiai nėra pakankami ir tipiški. Jos nuomone, nurodyti atvejai nėra taisyklė, o Teisingumo Teismo praktikoje nustatyti kriterijai skirti būtent apibrėžti tipiškus ar įprastus atvejus.

41. Be to, VRDT neįžiūri jokio nesuderinamumo su *Landgericht Hamburg* sprendimu, nes jame nuspręsta dėl kitų faktinių aplinkybių nei tos, kurios buvo nurodytos Pirmosios instancijos teismui. Jei būtų kitaip, ji susirūpintų dėl šio sprendimo pasekmių, dėl kurio šalys iš tiesų atsidurtų sudėtingoje, nepalankioje padėtyje, nes nacionaliniai prekių ženklų teismai galimybę supainioti vertintų pagal kitokias teisės normas nei tos, kurias nustatė Pirmosios instancijos teismas, kuris, nors ir yra pirmoji instancija, Europos

13 — Minėto sprendimo *Lloyd Schuhfabrik Meyer* 28 punktas.

Sąjungoje įgyvendina pagrindinę jurisdikciją. Prie pastarojo aspekto, kuris vis dėlto neturi tiesioginio poveikio šio proceso baigčiai, grįšiu vėliau, išnagrinėjęs apeliacinio skundo pagrindą [14].

42. Kadangi pirmos pagrindo dalies priimtinumas buvo nustatytas, iš esmės daugiausia dėmesio reikia skirti Teisingumo Teismo praktikos, suformuotos minėtame sprendime *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, ypač jo 28 punkte, pagal kurį „neatmetama galimybė, jog vien dėl fonetinio prekių ženklų panašumo gali atsirasti galimybė supainioti <...>", analizei.

43. Iš tiesų šio sakinio tikroji prasmė nėra absoliuti, kaip teigia apeliantė, nes jis nurodo, jog skambėjimo panašumo pakanka, kad teismai *a quo* pripažintų tokios galimybės egzistavimą, jei prekės yra tapačios. Gramatinė šio sakinio analizė rodo, kad Teisingumo Teismas neatmetė galimybės, jog tokio panašumo gali pakakti nusprendžiant, kad galimybė supainioti egzistuoja, tačiau jis nereikalauja būtinai padaryti išvados, kad tokia galimybė yra vien tik dėl skambėjimo panašumo.

44. Logine lingvistine prasme tuomet, kai apibrėžtos aplinkybės atsiradimo „galimybė" „nėra atmesta", pripažįstama, kad ji yra mažai tikėtina, leidžiant manyti, kad ši aplinkybė yra neįprasto pobūdžio. Bet kuriuo atveju negalima daryti išvados, kad šis teiginys yra bendra taisyklė, kai abejojama, ar tokia aplinkybė kada nors įvyks.

45. Šio Teisingumo Teismo sprendimo teksto kitomis kalbomis palyginimas patvirtina siūlomą išvadą. Tai išplaukia iš teksto vokiečių kalba, kuriame teigiama: „sich nicht ausschließen lässt, daß allein die klangliche Ähnlichkeit der Marken eine Verwechslungsgefahr <...> *hervorrufen kann*", iš teksto prancūzų kalba, kuriame teigiama: „qu'il ne saurait être exclu que la seule similitude auditive des marques *puisse créer* un risque de confusion" ar iš teksto anglų kalba, kuriame teigiama: „it is possible that mere aural similarity between trade marks *may create* a likelihood of confusion". Ne dėl išsamumo, o siekdamas užkirsti kelią bet kokiai abejonei taip pat pacituosiu tekstą olandų kalba, kuriame teigiama: „niet valt uit te sluiten, dat de enkele auditieve gelijkenis tussen de merken verwarring <...> *kan doen ontstaan*" ir tekstą italų kalba, kuriame teigiama: „non si può escludere che la somiglianza fonetica dei marchi *possa creare* un rischio di confusione".

46. Dėl argumento, susijusio su kai kurių prekybos būdų, kurie neleidžia vartotojui pamatyti atitinkamų prekių, reikšme, dėl kurios padidėja skambėjimo panašumo svarba, nesigilinant į problemos esmę būtina pabrėžti, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 53 punkto argumentą atmetė motyvuodamas tik tuo, kad apeliantė tinkamai neįrodė, jog jis pagrįstas.

14 — Žr. toliau, 58 ir kt. punktus.

Todėl *Mülhens* priekaištas, kad minėtame sprendime prekybos būdams nebuvo suteikta reikšmė, kurios jie tariamai nusipelno, yra netinkamas, nes tai susiję su tvirtinimu, dėl išsamumo nurodytu 54 punkte, dėl kurio ankstesniame punkte pateiktas tvirtinimas netampa negaliojantis.

47. Be to, kalbant apie įrodymų vertinimą, būtina priminti, kad pagal EB 225 straipsnį bei Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnį apeliacinį skundą galima paduoti tik teisės klausimais ir kad vienintelis Pirmosios instancijos teismas yra kompetentingas nustatyti ir vertinti svarbius bylai faktus bei ištirti įrodymus, išskyrus vienų ar kitų iškraipymo atvejus [15]. Taigi Teisingumo Teismas neturi įgalinimų kontroliuoti Pirmosios instancijos teismo nustatytų faktų ir jų įvertinimo.

48. Atsižvelgiant į šiuos teiginius, joks Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimas neatrodo nustatytas, todėl pirmą pagrindo dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

15 — 1994 m. birželio 1 d. Sprendimas *Komisija prieš Brazzelli Lualdi ir kt.* (C-136/92 P, Rink. p. I-1981, 49 ir 66 punktai); 2002 m. spalio 15 d. Sprendimas *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją* (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ir C-254/99 P, Rink. p. I-8375, 194 punktas) ir 2002 m. gruodžio 10 d. Sprendimas *Komisija prieš Camar ir Tico* (C-312/00 P, Rink. p. I-11355, 69 punktas).

B — *Dėl antros vienintelio pagrindo dalies*

49. Antroje pagrindo dalyje apeliantė ginčija taisyklę, pagal kurią skambėjimo panašumą gali nuslopinti konceptualūs prekių ženklų skirtumai, Pirmosios instancijos teismo pritaikytą keliuose sprendimuose [16]. Pirma, ji ginčija jos pagrindą, kuris, jos manymu, prieštarauja Teisingumo Teismo praktikai. Antra, ji abejoja, kad šioje byloje atitinkama visuomenė suvokia anglų kalbos žodžio „sir" reikšmę, kai jis yra tariamas.

50. Pirmuoju argumentu apeliantė neigia, jog visų aspektų visapusiškas įvertinimas reiškia žymenų išnagrinėjimą pagal fonetinį, vizualų ir konceptualų kriterijus. Iš tiesų apeliantė, vėl aiškiai remdamasi minėtu sprendimu *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, ypač jo 28 punktu, mano, kad jei yra aiškus vieno iš sensorinių požymių panašumas, gali kilti galimybė supainioti.

51. Šiuo atžvilgiu reikia grįžti į šių išvadų 43–45 punktus, kuriuose, išnagrinėjęs skundžiamo sprendimo tikslias sąvokas, atmečiau tokį aiškinimą.

16 — Minėtuose šios išvados 9 išnašoje.

52. Kalbant apie antrąjį argumentą, susijusį su žodžio „sir“ reikšme, pirmiausia būtina pabrėžti, kad juo ginčijamas Pirmosios instancijos teismo nagrinėjant ieškinį dėl panaikinimo atliktas faktų įvertinimas, kuris, kaip paaiškinau, nepatenka į Teisingumo Teismo priežiūros sritį pagal Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnį. Bet kuriuo atveju, šį argumentą aiškinant kaip neigiantį minėtos nuslopinimo taisyklės teisėtumą, būtina pateikti keletą pastebėjimų.

53. Tai nėra pirmas kartas, kai Teisingumo Teismas turi pareikšti nuomonę dėl šios galimybės supainioti įvertinimo taisyklės galiojimo; šį klausimą taip pat aiškinu ne pirmą kartą [17]. Iš esmės Bendrijos teismų praktika buvo suformuota sprendime *SABEL*, kuriame Teisingumo Teismas nustatė visų konkrečiam atvejui svarbiu veiksnių pusiausvyrą [18] ir pridūrė, kad visapusiškas įvertinimas, kalbant apie vizualų, skambėjimo ar konceptualų atitinkamų prekių ženklų panašumą, turi būti paremtas bendru įspūdžiu, kurį sukelia prekių ženklai [19], ypač atsižvelgiant į jų skiriamuosius ir dominuojančius požymius [20].

54. Šį vizualių, skambėjimo ar konceptualių požymių, kurie laikomi dominuojančiais, įvertinimą turi atlikti bylą nagrinėjantis Pirmosios instancijos teismas, nes Teisingumo Teismo priežiūra šioje srityje neapima faktinių aspektų.

55. Kitoje išvadoje [21] jau nurodžiau, kad ši priežiūra galima tik tuomet, kai ginčijama taisyklė yra pritaikoma absoliučiai ir *a priori*, tai yra tol, kol atliekamas konkretus skirtingų požymių tyrimas, o tai nulemtų taisyklės automatišką pritaikymą ir akivaizdžiai pažeistų minėtą Teisingumo Teismo praktiką. Žinoma, apeliantė gali remtis tuo, kad buvo iškraipyti faktai [22], tačiau šioje byloje tokia galimybė atmestina, nes tuo nebuvo remtasi apeliaciniame skunde.

56. Skundžiamo sprendimo 44–47 punktuose, laikantis šios Bendrijos teismų praktikos, išnagrinėtos visos aplinkybės, o 50 punkte aiškinamas konceptualaus pobūdžio aspektas, susijęs su prekių ženklo SIR žodinio elemento, kuris laikomas lemiamu, reikšme.

17 — Išvada, kurią 2005 m. rugsėjo 8 d. pateikiau byloje *Ruiz-Picasso ir kt. prieš VRDT* (C-361/04 P, kurioje Teisingumo Teismas dar nepriėmė sprendimo, 27 ir kt. punktai).

18 — 1997 m. lapkričio 11 d. Sprendimas (C-251/95, Rink. p. I-6191, 22 punktas).

19 — Sprendimo *SABEL* 23 punktas.

20 — Žr. taip pat minėto sprendimo *Lloyd Schuhfabrik Meyer* 25 punktą.

21 — Minėtos 2005 m. rugsėjo 8 d. išvados byloje *Claude Ruiz-Picasso ir kt. prieš VRDT* 35 punktas.

22 — 1994 m. kovo 2 d. Sprendimas *Hilti prieš Komisiją* (C-53/92 P, Rink. p. I-667, 42 punktas).

57. Taigi atsižvelgiant į šią Bendrijos teismų praktiką, Pirmosios instancijos teismo sprendime nebuvo pažeistas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktas, todėl antrą vienintelio pagrindo dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

C — *Dėl Landgericht Hamburg priimto sprendimo*

58. Kaip nurodžiau šios išvados 38 punkte, 2004 m. gegužės 6 d. *Landgericht Hamburg* priėmė sprendimą, kuriame pripažįstamas galimybės supainioti egzistavimas procese dėl teisių į prekių ženklą pažeidimo tarp apeliantės šiame apeliaciniame procese ir pirmojoje instancijoje į bylą įstojusios šalies dėl tų pačių žymenų.

59. Ši aplinkybė nėra netikėta atsižvelgiant į Bendrijos prekių ženklų apsaugos sistemos struktūrą, nors ir nėra įprasta ar juo labiau pageidaujama.

60. Bendrijos ir nacionaliniai prekių ženklai egzistuoja ne vieni nuo kitų atskirti ir izoliuoti, bet toje pačioje Bendrijos erdvėje; nors nėra vienas kitą papildantys, jie yra susiję ir tokiu būdu veikia vienas kitą [23], nes, kaip numatyta Reglamento Nr. 40/94 preambulėje, Bendrijos teisės aktai, susiję su prekių ženklais, nepakeičia valstybių narių prekių ženklus reguliuojančių teisės aktų [24].

61. Šis ryšys su nacionaline teise matomas teisių į Bendrijos prekių ženklus pažeidimo atvejais; tai – sritis, kurią reglamentuoja Bendrijos teisės aktai ir subsidiariai valstybių narių teisės aktai [25], lyg būtų kalbama apie subsidiarumo principo atvirkštinį taikymą [26]. Taigi pagal Reglamento Nr. 40/94 14 straipsnį Bendrijos prekių ženklo suteikiamas teises reglamentuoja tik šio reglamento nuostatos, o teisių į šią pramoninę nuosavybę pažeidimo klausimus reglamentuoja nacionaliniams prekių ženklams skirti nacionaliniai įstatymai – sistema, kurią dalis doktrinos teisingai laiko painia [27].

62. Pagal minėto reglamento 92 straipsnio a punktą teismingumas nagrinėti ieškinius dėl teisių į Bendrijos prekių ženklus pažeidi-

23 — J. Álvarez „Marca comunitaria y marcas nacionales", A. Bercovitz Rodríguez-Cano (Koord.) *Marca y Diseño Comunitarios*, leidykla *Aranzadi*, Pamplona, 1996, p. 191 ir kt., ypač 195 ir kt. punktai.

24 — Minėto reglamento penkta konstatuojamoji dalis.

25 — Reglamento Nr. 40/94 14 straipsnio 1 dalis.

26 — Šis vaizdingas gerai žinomo Bendrijos teisės principo apibūdinimas paimtas iš E. Gastinel veikalo *La marque communautaire*, L.G.D.J., Paryžius, 1998, p. 197.

27 — A. Bender „Artikel 14", F. L. Ekey ir D. Klippel *Heidelberger Komentar zum Markenrecht*, C. F. Müller, Haidelbergas, 2002, p. 953; ta pačia prasme E. Gastinel, *op. cit.*, p. 197.

mo buvo nustatytas išskirtinai Bendrijos prekių ženklų teismams [28]. Taigi teisinis reglamentavimas yra neaiškus dėl sąvokų, kurios klaidina [29]. Apibendrinant ir nesileidžiant į išsamų tyrimą, kuris peržengtų šios išvados ribas, pabrėžtini tokie aspektai.

63. Kalbant apie procesą, pagal Reglamento Nr. 40/94 93 ir 94 straipsnius [30] patikrinę *ex officio* savo teismingumą, šie teismai pagal 97 straipsnio 3 dalį taiko normas, kurios teismo buvimo vietos valstybėje narėje taikomos tokio pat pobūdžio procesams, susijusiems su nacionaliniais prekių ženklais, nepažeidžiant specialių Reglamento nuostatų, kurios, nepaisant vieningos ir savarankiškos krypties, kurią įstatymų leidėjas norėjo suteikti Reglamentui [31], vis dėlto yra negausios ir išmėtytos.

64. Kalbant apie esmę, Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta tik teisių savininko *ius prohibendi* ir „pagrįsto" (*sic*) dydžio kompensacija už po Bendrijos prekių ženklo paraiškos paskelbimo dienos atliktus veiksmus, kurie nuo prekės ženklo registracijos paskelbimo tampa draudžiami. Taip pat paminėtina teisė reikalauti ženklą pateikti su nuoroda, kad tai yra įregistruotas prekių ženklas, kai toks Bendrijos prekių ženklas pateikiamas žodyne, enciklopedijoje arba kitokiame informaciniame leidinyje [32]. Tokiais atvejais taikytinos teisės klausimas nekyla dėl to, kad ginčų dėl galiojimo ir dėl teisių į Bendrijos prekių ženklus pažeidimo atvejais teismingas teismas ir taikoma teisė sutampa, nes teismingas teismas taiko savo teisės aktus, kuriems tokiais atvejais būdingas Bendrijos teisės statusas [33].

65. Kita vertus, pagal Reglamento Nr. 40/94 98 straipsnio 2 dalį kitų ieškinių, ypač ieškinių dėl atsakomybės, atveju taikomi valstybės narės, kurioje buvo atlikti teisių

28 — Pagal Reglamento Nr. 40/94 91 straipsnio 1 dalį tai – nacionaliniai pirmosios ir antrosios instancijos teismai, kuriuos valstybės narės paskyrė vykdyti funkcijas, kurias jiems nustatė Reglamentas. Iš to seka, kad kitaip nei procedūrų, skirtų VRDT veiksmams ir sprendimams apskųsti, atveju Teisingumo Teismas nėra paskutinė instancija bylose dėl teisių į prekių ženklus pažeidimų, kurioms tokiu atveju taikomas tik EB 234 straipsnyje nustatytas teisminio bendradarbiavimo mechanizmas. Žr. šiuo klausimu P. von Kapff „Artikel 91", F. L. Ekey ir D. Klippel, *op. cit*, p. 1248.

29 — Kritika yra vieninga, M. Desantes Real „La marca comunitaria y el Derecho internacional privado"; A. Bercovitz Rodríguez-Cano (Koord.), *op. cit.*, p. 247, be to, pateikia Reglamento Nr. 40/94 straipsnių, nustatančių taikytiną teisę, iš esmės 14 straipsnio 1 dalies, 97 ir 98 straipsnių, aiškinimo gaires.

30 — Dėl problemų, kurios kyla dėl Reglamente Nr. 40/94 nustatytų tarptautinės privatinės teisės normų, M. Desantes Real, *op. cit.*, p. 225 ir kt.; P. von Kapff „Artikel 93" ir „Artikel 94", F. L. Ekey ir D. Klippel, *op. cit*, p. 1249 ir kt. bei M. Lobato García-Miján „La marca comunitaria – Aspectos procesales y de Derecho Internacional Privado del Reglamento sobre la marca comunitaria", *Publicaciones del Real Colegio de España*, Bolonija, 1997.

31 — P. Morenilla Allard „La protección jurisdiccional de la marca comunitaria", COLEX, Madridas, 1999, p. 141, išreiškia mintį, kad valstybių narių procesinės normos buvo pasitelktos labiau kaip neišvengiamybė nei kaip pasirinkimas, žr. E. Gastinel, *op. cit.*, p. 198.

32 — Reglamento Nr. 40/94 10 straipsnis.

33 — M. Lobato García-Miján, *op. cit.*, p. 183.

pažeidimo veiksmai, įstatymai (*lex loci commissi delictii*). Taigi Bendrijos prekių ženklų teismai vis dažniau turi taikyti užsienio teisę, ir tuo daroma žala vienodam pobūdžiui, kurį buvo siekiama suteikti Bendrijos prekių ženklų teisei [34]. Valstybių narių įstatymai ir teismų praktika atsakomybės srityje skiriasi, o tai turi įtakos sumos, kurią pažeisto Bendrijos prekės ženklo savininkas gali gauti už patirtą žalą, dydžiui [35], kuris priklauso nuo naudojamų kriterijų patirtos žalos dydžiui ir kompensacijos lygiui įvertinti.

66. Pagal Reglamento Nr. 40/94 99 straipsnį Bendrijos prekių ženklų teismų taikomoms laikinosioms ir apsaugos priemonėms yra taikomas *lex fori*. Priemonių apimtis priklauso nuo teismų teismingumo pagrindo: jei jis kildinamas iš 93 straipsnio 1, 2, 3 ir 4 dalių, laikinosios ir apsaugos priemonės taikomos visose valstybėse narėse; jei jas pritaikė valstybės, kurioje buvo atlikti teisių pažeidimo veiksmai, Bendrijos prekių ženklų teismas, jos galioja tik teismo buvimo vietos valstybėje narėje [36].

67. Galiausiai atsižvelgiant į šią trumpą Bendrijos teisės aktų, susijusių su Bendrijos prekių ženklų teismų kompetencija, apžvalgą, reikia išnagrinėti ypač įdomų aspektą, susijusį su teisės normomis, kurių paskirtis – išvengti, kad būtų priimti prieštaringi sprendimai.

68. Suprasdamas paslėptą pavojų, kurį kelia ši sudėtinga procesinių ir materialinių teisės normų painiava, įstatymų leidėjas Reglamente Nr. 40/94 nustatė tam tikrus būdus jo išvengti. Būtina paminėti šešioliktą konstatuojamąją dalį [37], taip pat straipsnius dėl susijusių bylų (100 straipsnis) ir dėl panašaus [38] *lis pendens* bylų (105 straipsnis) atvejo. Šiai grupei priskiriama ir 96 straipsnio 7 dalis, susijusi su Bendrijos prekių ženklų teismo įgaliojimais priešieškinio dėl panaikinimo atveju.

69. Taigi visos šios nuostatos numato arba Bendrijos prekių ženklų teismo, arba nacionalinio teismo galimybę sustabdyti vykstantį procesą arba atmesti procesą pradedantį

34 — A. Von Mühlendahl ir D. C. Ohlgart „Die Gemeinschaftsmarke", leidykla *C. H. Beck y Stämpfli + Cie AG*, Miunchenas, 1998, p. 213 ir 214.

35 — M. Lobato García-Miján, *op. cit.*, p. 187.

36 — U. Bumiller „Durchsetzung der Gemeinschaftsmarke in der Europäische Union", leidykla *CH. Beck*, Munchenas, 1997, p. 21.

37 — Kurioje numatyta: „kadangi teismo procesuose dėl tų pačių aktų ir dalyvaujant toms pačioms šalims, pradėtuose Bendrijos prekių ženklo ir lygiagrečiai egzistuojančių nacionalinių prekių ženklų pagrindu, reikia vengti prieštaringų sprendimų <...>".

38 — M. Lobato García-Miján, *op. cit.*, p. 219.

prašymą, turint vienintelį tikslą išvengti, kad nebūtų priimti prieštaringi sprendimai, kaip tą numato paties reglamento šešiolikta konstatuojamoji dalis.

70. Bet kuriuo atveju nereikia detaliai nagrinėti šių teisės normų, nes jos skirtos aplinkybėms, nesusijusioms su byloje iš esmės nagrinėjamomis aplinkybėmis. Iš tiesų *Landgericht Hamburg* nenagrinėjo nei priešieškinio dėl panaikinimo, nei *lis pendens* ar susijusių bylų dėl teisių į nacionalinį prekių ženklą pažeidimo. *Landgericht Hamburg* nagrinėjo bylą, susijusią su Bendrijos prekių ženklo suteiktų teisių pažeidimu, dėl kurio buvo prašoma atlyginti žalą, o Pirmosios instancijos teismas tuo pat metu nagrinėjo ieškinį dėl VRDT antrosios apeliacinės tarybos sprendimo, susijusio su bendrovės *Mülhens* protestu dėl prekių ženklo ZIRH įregistravimo, panaikinimo. Reikia pripažinti, kad toks atvejis nėra tiesiogiai numatytas nei Reglamente Nr. 40/94, nei kokiame nors kitame norminiame akte [39].

71. Bet kuriuo atveju tai, kad nėra tiesioginės normos, nedraudžia taikyti Bendrijos teisės materialinių normų ir bendrųjų principų, ypač susijusių su nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo bendradarbiavimu, taip pat Bendrijos teisės veiksmingumo principu ir pareiga tinkamai bendradarbiauti pagal EB 10 straipsnį.

72. Nors nacionalinio teismo vaidmuo yra lemiamas taikant EB 234 straipsnį, nes jis nusprendžia pateikti ar atšaukti prejudicinį klausimą dėl išaiškinimo [40], nereikėtų pamiršti, kad pagrindinis teisminio bendradarbiavimo mechanizmo tikslas yra užtikrinti vienodą Bendrijos teisės taikymą [41].

73. Be to, EB 10 straipsnis, susijęs su valstybėms narėms nustatyta tinkamo bendradarbiavimo pareiga, nustato pareigas nacionaliniams teismams [42], tarp jų pareigą aiškinti nacionalinę teisę atsižvelgiant į Bendrijos teisę, ypač į direktyvas [43].

39 — Byla, kurią nagrinėjo *Landgericht Hamburg*, negalėjo būti tinkamai išspręsta pagal 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo (OL L 157, p. 45), taikomą prekių ženklams pagal direktyvos 1 straipsnį, kurios tikslas, kaip numato dešimta konstatuojamoji dalis, yra „suderinti (valstybių narių įstatymus intelektinės nuosavybės teisių apsaugos srityje), kad Vidaus rinkoje būtų užtikrintas aukštas, vienodas ir vieningas apsaugos lygis".

40 — Kita vertus, prejudicinis klausimas dėl galiojimo yra privalomo pobūdžio visiems nacionaliniams teismams (1987 m. spalio 22 d. Sprendimas *Foto-Frost*, 314/85, Rink. p. 4199). Vis dėlto apie šios pareigos reikšmę žr. 2005 m. birželio 30 d. išvados byloje *Gaston Schul Douane-expediteur* (C-461/03), kurioje Teisingumo Teismas dar nepriėmė sprendimo, 60 ir kt. punktus.

41 — 1962 m. balandžio 6 d. Sprendimas *De Geus* (13/61, Rink. p. 89) ir 1977 m. gegužės 24 d. Sprendimas *Hoffmann-La Roche* (107/76, Rink. p. 957, 5 punktas).

42 — Šiuo klausimu žr. A. Von Bogdandy „Artikel 10", E. Grabitz ir M. Hilf *Das Recht der Europäische Union*, leidykla *C. H. Beck*, Miunchenas, 2005, p. 19, 53 ir kt. punktai.

43 — 1994 m. liepos 14 d. Sprendimas *Faccini Dori* (C-91/92, Rink. p. I-3325, 22 ir kt. punktai).

74. Taigi tuomet, kai nacionalinis teismas priima sprendimą, kuriame vartoja neapibrėžtą teisinę sąvoką, kurią nustato tiesiogiai taikoma Bendrijos teisės norma, pavyzdžiui, reglamentuojanti galimybę supainioti Bendrijos prekių ženklų srityje, ir toks sprendimas akivaizdžiai prieštarauja Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo praktikai, minėtų įsipareigojimų laikymasis ir prejudicinio klausimo tikroji paskirtis jam nustato pareigą pasinaudoti EB 234 straipsniu, kad būtų išvengta teisinio nesaugumo, kylančio dėl prieštaringų sprendimų Bendrijoje galiojimo.

75. *Landgericht Hamburg* sprendime atmestas Pirmosios instancijos teismo teiginys, jog dviejų prekių ženklų skambėjimo panašumas yra toks nedidelis, kad jo nepakanka galimybei supainioti atsirasti, nes dviejų žymenų tapatumo laipsnis nėra pakankamai didelis. Motyvuodamas savo sprendimą *Landgericht Hamburg* rėmėsi Vokietijos aukščiausiojo teismo civilinėse ir baudžiamosiose bylose (*Bundesgerichtshof*) praktika, pagal kurią prekių ženklo savininkas nepagrįstai netektų dalies apsaugos, į kurią jis turi teisę, jei galimybė supainioti būtų įvertinta neatsižvelgiant į fonetinius panašumus.

76. Net ir sutinkant su tuo, kad nacionaliniai teismai, taip pat *Landgericht Hamburg*, kuriems taikoma EB 234 straipsnio 2 dalis, turi tam tikrą diskreciją pateikdami prejudicinį klausimą [44], Bendrijos teisės vienodas taikymas reikalauja taikyti EB 234 straipsnį ypač tada, kai aukščiausiojo nacionalinio teismo sprendimas prieštarauja Bendrijos teismo sprendimui ir kai kreipimasis dėl prejudicinio sprendimo gali būti lemiamas sprendžiant bylą.

77. Aplinkybė, kad *Landgericht Hamburg* pirmojoje instancijoje priimtas sprendimas gali būti apskųstas apeliacine tvarka, nepanaikina padarytos žalos, tai yra teisinio nesaugumo iš esmės, kaip tą pabrėžė Komisija. Esant tokiam akivaizdžiam ginčui dėl Bendrijos teisės normos aiškinimo, vienintelis būdas buvo taikyti EB 234 straipsnį [45]. Galima tikėtis, kad apeliacinės instancijos teismas ištaisys šią padėtį laikydamasis teisės aktų aiškinimo griežtumo ir Europos dvasios, kaip iki šiol savo veikla tą rodė Vokietijos teismai, kurie, vadovaudamiesi sutartimis, visuomet pasirengę tinkamai bendradarbiauti su Teisingumo Teismu.

44 — R. Annand ir H. Norman „Guide to the Community trade mark", leidykla *Blackstone Press Limited*, Londonas, 1998, p. 210.

45 — Dėl tokio Bendrijos teismo kompetencijos pažeidimo gali kilti valstybės narės atsakomybė už Bendrijos teisės pažeidimą dėl teismo veiksmų, net jei tai ne aukščiausiasis teismas, išplečiant Teisingumo Teismo praktiką, nustatytą sprendime *Köbler* (C-224/01, Rink. p. I-10239).

78. Be abejonės, reikia ne tik apgailestauti dėl *Landgericht Hamburg* sprendimo šiame kontekste, bet taip pat tikėtis, kad toks nesuderinamumas baigsis ir įstatymų leidėjas supras neatidėliotiną būtinybę patobulinti sudėtingą teisinį reglamentavimą, nustatytą ekonominės veiklos visoje Bendrijoje darniam vystymuisi skatinti bei pasiekti vidaus rinkos visišką realizavimą ir gerą funkcionavimą Europos Sąjungoje, kurioje vis labiau tikima, jog ji iš esmės prisideda kuriant geresnį kontinentą.

V — Bylinėjimosi išlaidos

79. Kadangi *Mülhens* nurodytas vienintelis pagrindas atmestinas kaip nepagrįstas, apeliacinį skundą reikia atmesti ir pasiūlyti, kad iš šios bendrovės būtų priteistos visos su šiuo procesu susijusios bylinėjimosi išlaidos.

VI — Išvada

80. Atsižvelgdamas į prieš tai išdėstytus teiginius, siūlau Teisingumo Teismui atmesti apeliacinį skundą, kurį pateikė *Mülhens GmbH & Co. KG* dėl 2004 m. kovo 3 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo byloje *Mülhens prieš VRDT* (T-355/02) ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas, susijusias su šiuo procesu.